

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97, 460 01 Liberec 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. 48316/18/5300-22444-702525

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutím Odvolacího finančního ze dne 30. 10. 2018, č. j. 48316/18/5300-22444-702525, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jimž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 2. 2018, č. j. 199537/18/2602-50522-500226, kterým správce daně nevyhověl žalobcově žádosti o vrácení přeplatku na DPH ve výši 366 809 Kč.
2. Vydání těchto rozhodnutí předcházelo provedení místního šetření u žalobce dne 27. 5. 2013, na jehož základě vydal správce daně dne 26. 9. 2013 rozhodnutí o registraci žalobce k DPH k datu 1. 1. 2013, neboť žalobce v prosinci 2009 překročil zákonem stanovený obrat pro povinnou registraci. Žalovaný odvolání proti rozhodnutí o registraci zamítl a rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 2. 4. 2014. Správní žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 59 Af 33/2014-35. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 2. 2016, č. j. 6 Afs 87/2005-38. Usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1197/16 ze dne 19. 7. 2016 byla odmítnuta žalobcova ústavní stížnost v této věci. Skutečnosti jsou soudu známy ze spisu vedeného pod sp. zn. 59 Af 33/2014.
3. Platebním výměrem ze dne 3. 3. 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2016 byla žalobci stanovena DPH náhradním způsobem za období od 7. 2. 2011 do 31. 12. 2012 ve výši 366 809 Kč. Takto vyměřenou DPH žalobce uhradil platbami ve výši 23 072,45 Kč a 160 331,55 Kč ze dne 9. 4. 2015 a 21 969,55 Kč a 161 435,45 Kč ze dne 13. 4. 2015.
4. Žádostí ze dne 11. 12. 2017 požádal žalobce o vrácení částky 366 809 Kč coby vratitelného přeplatku a dále o úhradu úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žádost žalobce odůvodnil tím, že platební výměr ze dne 3. 3. 2015 byl vydán po uplynutí prekluzivní lhůty. Rozhodnutí správce daně ohledně registrace k DPH a ve věci stanovení daně náhradním způsobem neměla být vzhledem k závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 329/2016-51, vydána. Pokud pravomoc správce daně registrovat daňový subjekt k DPH zanikla, hledí se na daňový subjekt jako by nikdy plátcem DPH nebyl a nelze vůči němu vyvozovat žádné další negativní následky spojené s porušením povinnosti k DPH, včetně následků v podobě vyměření daně náhradním způsobem.
5. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018 správce daně žalobcově požadavku na vrácení přeplatku na DPH nevyhověl s odůvodněním, že podle § 155 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, na osobním účtu žalobce nevznikl vratitelný přeplatek ke dni podání žádosti ani do 60 dnů ode dne podání žádosti.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2018 prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobci do dne doručení žádosti o vrácení

daňového přeplatku nebo do 60 dnů po jejím doručení nevznikl na osobním daňovém účtu vratitelný přeplatek. Žalovaný konstatoval, že Generální finanční ředitelství písemností ze dne 23. 3. 2018 sdělilo žalobci k jeho podnětu o přezkum rozhodnutí ve věci registrace žalobce jako plátce DPH, že podnět neshledalo důvodným. Žalovaný dále žalobce odkázal na druhé sdělení Generálního finančního ředitelství ze dne 23. 3. 2018, podle něhož není důvodná ani žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí ve věci stanovení DPH náhradním způsobem. Žalovaný tak uzavřel, že žalobci v dané době přeplatek nevznikl a nebylo možné ho proto vrátit dle § 155 odst. 3 daňového řádu, neboť daň ve výši 366 809 Kč stanovená náhradním způsobem za neuplatnění daně při nesplnění povinnosti registrovat se byla oprávněně předepsána na osobním daňovém účtu a žalobcem řádně ve splátkách dne 10. 4. 2015 a 14. 4. 2015 uhrazena.

II. Žaloba

7. Ve včasné žalobě žalobce nejprve shrnul výsledky řízení o registraci k DPH a stanovení DPH náhradním způsobem a obsah žalobou napadených rozhodnutí. Namítal, že rozhodnutí správce daně a žalovaného ve věci přeplatku jsou nezákonná a především nepřezkoumatelná. V žádosti o vrácení daňového přeplatku žalobce namítal, že platební výměr, na jehož základě byla úhrada DPH provedena, byl vydán po uplynutí prekluzivní lhůty, ve které byl správce daně oprávněn tento platební výměr vydat, proto je třeba na toto rozhodnutí nahlížet tak, že je nezákonné a nemá žádné právní účinky a závaznost. S těmito argumenty se správce daně a žalovaný řádně nevypořádali, rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
8. Pro případ, že by soud shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným, dovolával se žalobce závěrů rozsudku Nevyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 329/2016-51, podle něhož je možnost správce daně registrovat daňový subjekt jako plátce DPH časově omezená lhůtou pro stanovení daně dle § 20 odst. 2 daňového řádu. Pokud pravomoc správce daně registrovat daňový subjekt k DPH zanikla, hledí se na daňový subjekt jako by nikdy plátcem DPH nebyl a nelze vůči němu vyvozovat žádné další negativní následky spojené s porušením jeho povinnosti k DPH se registrovat, včetně následků v podobě vyměření daně náhradním způsobem podle § 98 zákona o DPH.
9. Žalobce tvrdil, že měl povinnost podat registraci k DPH do 15. 1. 2009, neboť v prosinci 2009 překročil rozhodný obrat. Počátek běhu lhůty pro vyměření DPH za první čtvrtletí roku 2010 je třeba posuzovat podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a protože běh takové lhůty pro vyměření DPH neskončil do dne nabytí účinnosti daňového řádu, řídí se dále § 148 odst. 1 daňového řádu, a tedy lhůta ke stanovení DPH uplynula dnem 31. 3. 2013. Registrace žalobce na základě rozhodnutí správce daně ze dne 26. 9. 2013 tedy proběhla po lhůtě dle § 20 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 148 odst. 1 daňového řádu. Místní šetření ze dne 27. 5. 2013, které bylo prvním krokem směřujícím k registraci žalobce jako plátce DPH, proběhlo po uplynutí prekluzivní lhůty. Pokud pravomoc správce daně registrovat žalobce k DPH zanikla, hledí se na něj jako by nikdy plátcem DPH nebyl a nelze vůči němu vyvozovat žádné další negativní následky spojené s porušením jeho povinností

registrovat se k DPH. Pokud správce daně rozhodnutí o registraci žalobce vydal po uplynutí prekluzivní lhůty, nebyl oprávněn vést navazující úkony směřující ke stanovení daně náhradním způsobem. Tedy i na platební výměr správce daně ze dne 3. 3. 2015 je třeba nahlížet jako na nezákonný, neboť právo registrovat žalobce zaniklo a ze stejného důvodu zaniklo i právo stanovit žalobci daň náhradním způsobem dle § 98 zákona o DPH. Proto žalobci vznikl nárok na vrácení daňového přeplatku ve výši 366 809 Kč na základě plateb, které uhradil na základě nezákonně vydaného platebního výměru.

10. Žalobce zopakoval, že zamítavá rozhodnutí správce daně a žalovaného neobsahovala patřičné zdůvodnění, když ve věci vrácení přeplatku není rozhodující pouze formální stav evidovaný správcem daně, nýbrž skutečná povaha úhrad poukázaných na účet správce daně. I v případě, že správce daně formálně na daňovém účtu žalobce neevidoval přeplatek, je třeba jeho existenci dovodit na základě žalobcem namítaných skutečností a právních závěrů Nejvyššího správního soudu.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na popis rozhodných skutečností a průběh daňového řízení v napadeném rozhodnutí. Podotknul, že obsah žaloby je v podstatě totožný s žalobcovou žádostí o přezkoumání rozhodnutí ve věci registrace k DPH a stanovení daně náhradním způsobem. Tyto podněty neshledalo Generální finanční ředitelství důvodnými, nelze tedy přisvědčit žalobci, že správce daně nebyl oprávněn vést úkony navazující na rozhodnutí o registraci a směřující ke stanovení daně náhradním způsobem. Žalovaný dodal, že náhradním způsobem byla DPH stanovena jen za zdaňovací období, pro která neuplynula lhůta pro stanovení daně.
13. Žalobní námitky směřují především proti rozhodnutí o registraci DPH a platebnímu výměru, nikoliv napadenému rozhodnutí, kterým byla řešena otázka vratitelného přeplatku. Žalovaný připomenul, že rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o registraci k DPH bylo přezkoumáno krajským soudem, Nejvyšším správním soudem a následně Ústavním soudem, proto je bezpředmětné zabývat se splněním podmínek pro registraci k DPH.
14. Žalobce námitku prekluze nevznnesl ani v odvolání proti rozhodnutí o registraci ani odvolání proti platebnímu výměru, tuto skutečnost začal zjevně tvrdit až po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 329/2016-51, přičemž touto námitkou se zabývalo Generální finanční ředitelství ve svém sdělení k možnosti nařídit přezkoumání rozhodnutí. Podle žalovaného zmiňovaný rozsudek žalobcovo tvrzení nepodporuje. Žalobcova tvrzení stran registrace k DPH je v rozporu s dřívějším tvrzením, kdy uváděl, že právo správce daně k registraci z moci úřední prekludovalo dne 31. 3. 2013.
15. Bezpředmětná je námitka, že se argumentací žalobce správce daně a žalovaný nezabývali. Po správci daně a žalovaném nebylo možné požadovat, aby reagoval na rozsáhlou argumentaci proti rozhodnutím o registraci a stanovení daně. Navíc v případě, kdy tato argumentace byla vypořádána Generálním finančním ředitelstvím v rámci sdělení, na která

žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal. Podle žalovaného by byl popřen smysl zákonných lhůt, pokud by byl správce daně povinen opakovaně se zabývat otázkou zákonnosti registrace několik let po té, co bylo jeho rozhodnutí potvrzeno Nejvyšším správním soudem.

16. Podle žalovaného bylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobcův požadavek na vrácení přeplatku nebyl oprávněný, jelikož mu žádný vratitelný přeplatek nevznikl. I s ohledem na to, že žalobce k důvodům odvolání odkázal na dříve učiněná podání, nelze považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
17. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. Nejprve se soud musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí, ze kterého není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových a právních otázek, jakým způsobem se vypořádal s návrhy a argumenty účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nsoud.cz) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z odvolacích námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009-70). Dále je třeba uvést, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí nelze vykládat tak, že správní orgán musí reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Je úkolem správního orgánu vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení, což může učinit i tak, že svoje rozhodnutí vystaví na odlišném názoru, který srozumitelně a přesvědčivě odůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
20. Dále soud připomíná, že rozhodnutí prvostupňové tvoří s rozhodnutím odvolacího správního orgánu jeden celek a takto je třeba na ně pohlížet. V projednávané věci tak bylo vcelku strohé odůvodnění rozhodnutí správce daně doplněno o argumentaci, kterou k odvolacím námitkám uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný. Přestože je také rozhodnutí žalovaného v podstatě stručné, obsahuje uvedení skutkových okolností, jakož i právních důvodů, z nichž žalovaný vycházel. Z rozhodnutí lze seznat zásadní argumenty, pro které orgány finanční správy nepovažovaly žalobcův požadavek na vrácení přeplatku ve výši 366 809 Kč za oprávněný. Žalovaný odůvodnil, že žalobci vratitelný přeplatek

nevznikl, protože na osobním daňovém účtu žalobce byla oprávněně předepsána daň stanovená náhradním způsobem za neuplatnění povinnosti registrovat se a tuto předepsanou daň žalobce plně uhradil. V návaznosti na odvolací námitky, v nichž žalobce odkazoval na důvody uvedené ve svých podnětech k přezkoumání pravomocných rozhodnutí ve věci registrace k DPH a stanovení DPH náhradním způsobem, žalovaný obdobně odkázal na obsah a závěry obou sdělení Generálního finančního ředitelství ze dne 23. 3. 2018, což lze v dané situaci považovat za dostačující. Žalovaný tedy považoval za rozhodné, že zde nebyly shledány důvody pro nařízení přezkoumání těchto předcházejících pravomocných rozhodnutí. Tím byly podle názoru soudu implicitně vypořádány žalobcovy námitky, pro které považoval rozhodnutí o registraci k DPH a stanovení DPH náhradním způsobem za nezákonná a platbu daně učiněnou na jejich základě za přeplatek.

21. Nic tedy soudu nebránilo, aby napadená rozhodnutí přezkoumal. Ostatně žalobce v dalším žalobním bodu uvedl skutečnosti, pro které s posouzením existence vratitelného přeplatku ze strany orgánů finanční správy nesouhlasí.
22. Soud v žádném případě nepolemizuje se závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 329/2016-51, publ. ve Sb. NSS 3637/2017, že právo správce daně registrovat daňový subjekt z moci úřední jako plátce DPH zaniká ve lhůtě dle § 20 odst. 2 daňového řádu, tedy ve lhůtě kdy lze ještě daň stanovit, a že pokud pravomoc registrovat daňový subjekt k DPH správci daně zanikla, je třeba na daňový subjekt pohlížet jakoby plátce daně nebyl, tudíž mu ani není možné ve spojitosti s porušením jeho registrační povinnosti daň náhradním způsobem.
23. Nicméně je třeba zdůraznit, že tyto závěry, jichž se žalobce dovolává, se týkají zániku práva správce daně registrovat daňový subjekt k DPH po uplynutí lhůty ke stanovení daně, resp. zániku práva správce daně na základě takové nezákonné registrace postihnout daňový subjekt např. právě vyměřením daně náhradním způsobem. Zánik práva, tedy prekluze práva správce daně registrovat daňový subjekt k DPH, jakož i prekluze práva správce daně stanovit daň náhradním způsobem mají za následek nezákonnost těchto rozhodnutí, jak žalobce případně uvádí. Ovšem tyto důvody vedoucí k nezákonnosti rozhodnutí o registraci k DPH, resp. nezákonnosti rozhodnutí o stanovení daně náhradním způsobem může daňový subjekt s úspěchem namítat v opravných prostředcích proti takovým rozhodnutím, následně v rámci soudního přezkumu pravomocných rozhodnutí. Případné nezákonnosti pravomocných rozhodnutí o registraci k DPH, resp. vyměření daně se již nelze dovolávat v navazujících daňových postupech, jak to činí žalobce ve fázi placení daně. I proto nelze správci daně a žalovanému vytýkat, že se obsírně nezabývali argumentací žalobce směřující ve své podstatě k zákonnosti pravomocných rozhodnutí o registraci žalobce k DPH ze dne 26. 9. 2013 a stanovení daně náhradním způsobem platebním výměrem ze dne 3. 3. 2015.
24. Soud s žalobcem nemohl souhlasit v tom směru, že shora popsané důvody by měly za následek nejen nezákonnost rozhodnutí, ale i to, že rozhodnutí nejsou závazná a nemají žádný právní účinky. Žalobcem zastávaný názor, že platební výměr ze dne 3. 3. 2015 (ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2016) není rovněž závazný a nemá žádné právní účinky, je v rozporu s principem právní jistoty a zásadou závaznosti a presumpce

správnosti pravomocných rozhodnutí správních orgánů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015-70, „[s] ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nicotný, případně nezákonný a přistoupí k jeho zrušení.“. Shodně též uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/208-128, publ. ve Sb. NSS 1815/2009, či ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188, tedy judikatura citovaná Generálním finančním ředitelstvím ve Sdělení ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28577/18/7100-20117-010212, na jehož závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval. Správce daně i žalovaný byli při posouzení žalobcovy žádosti o vrácení přeplatku

na DPH vázáni jak pravomocným rozhodnutím o registraci žalobce jako plátce DPH (nadto přezkoumaným správními soudy i Ústavním soudem), tak především pravomocným platebním výměrem o stanovení daně náhradním způsobem, přičemž tyto akty finanční správy bylo třeba považovat za zákonné a správné. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí příhodně odkázal na skutečnost, že na základě důvodů uváděných žalobcem nebyla otevřena cesta ke zrušení těchto rozhodnutí, neboť Generální finanční ředitelství nenařídilo přezkum těchto pravomocných rozhodnutí.

25. Pokud byla žalobci na jeho osobní daňový účet předepsána úhrada DPH na základě pravomocného platebního výměru ze dne 3. 3. 2015 ve výši 366 809 Kč a žalobce tuto daň správci daně uhradil, nejednalo se o úhradu daně bez právního důvodu a žalobci tedy nevznikl z tohoto titulu vratitelný přeplatek. Napadené rozhodnutí žalovaného tak nebylo vydáno v rozporu s § 155 odst. 2 daňového řádu.

V. Závěr a náklady řízení

26. Žalobu s odkazem na shora uvedenou argumentaci shledal soud nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. srpen 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu